

■ Η προσευχή για τους κεκοιμημένους

**«Αὐτὰ τὰ κομποσχοινάκια πού μου ἔκανες,
πολὺ μὲ ὠφέλησαν
καὶ βρῆκε ἀνάπαυση ἡ ψυχὴ μου»***

Ἦταν στὸ Ἅγιον Ὅρος, στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἓνα Γεροντάκι ὀνόματι Κωνστάντιος ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά. Ἐπίσης, ἦταν κι ἓνα ἄλλο Γεροντάκι, Κεφαλλονίτης κι αὐτός, ἀπὸ τὸ Πυργί, πού λεγόταν Δημήτριος καὶ ἡ μητέρα του Μαρία.

Κάποτε ὁ Γερο-Δημήτριος ἔλαβε ἓνα γράμμα, ὅτι ἡ μητέρα του ἐκοιμήθη. **Δὲν** εἶχαν τηλέφωνα τότε.

Πάει λοιπὸν στὸν π. Κωνστάντιο καὶ τοῦ λέει:

- **Γερο-Κωνστάντιε**, σὲ θερμοπαρακαλῶ, κάνε ἓνα κομποσχοινάκι, ἓνα *σαραντάρι* (δηλ. *σαράντα* μέρες), γιὰ τὴν μητέρα μου.

- **Θὰ** κάνω, λέει, νὰ ἴναι εὐλογημένο!...

Ἦταν ἀγωνιστής, ὅλη νύχτα τραβοῦσε κομποσχοίνοι.

Ὅταν συμπληρώθηκαν *σαράντα* μέρες, ἐκεῖ πού καθόταν καὶ ἔκανε τὸ κομποσχοινάκι, λέγοντας «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον τὴν δούλη σου Μαρία», βλέπει μία γυναῖκα νὰ μπαίνει στὸ κελί του (ἦταν ἡ κεκοιμημένη Μαρία) καὶ τοῦ λέει μὲ εὐγένεια πολλή:

- **Εὐλογεῖτε**, Γέροντα!...

- **Ὁ Κύριος**. **Ποῦ** βρέθηκες ἐσὺ ἐδῶ πέρα;!...

- **Μὴν** ταράζεσαι Γέροντα, γιατί ὁ Θεὸς μὲ ἔστειλε νὰ ῥθῶ.

- **Καὶ** τί θέλεις;...

- **Δὲ** θέλω τίποτε, ἀλλὰ ἤρθα νὰ σὲ εὐχαριστήσω, διότι αὐτὰ τὰ κομποσχοινάκια πού μου ἔκανες, πολὺ μὲ ὠφέλησαν καὶ βρῆκε ἀνάπαυση ἡ ψυχὴ μου. **Σὲ** εὐχαριστῶ. **Γέροντά** μου, σὲ εὐχαριστῶ!... καὶ ἐξαφανίστηκε.

□

(*) Ἀπὸ τὴν Ἀσκητικὴ καὶ Ἠσυχαστικὴ Ἀγιορείτικη Παράδοση, ἐκδόσεις Τερὸν Ἠσυχαστήριον «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος», σελ. 356-359. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.